

»Grande Trio!«

Ne vem dobro, kdaj da je bilo — ali bolj na jesen, ali še po leti. Toda toliko vem, da je bilo; saj sicer ne bi bili naslikali. In to naj tudi vam zadostuje. Ali sedaj moram povedati, kaj je bilo. »Grande Trio!« Ali sedaj veste? Nič ne veste, kakor jaz nisem vedel, dokler nisem videl. Videl sem pa tako-le:

Takrat torej, ko je to bilo, prišli so v našo vas trije — mož, žena in deček. Kaj so bili, ne vem. Ljudje so rekli, da so bili cigani. Ali ljudje se včasih tudi motijo. Ti trije so hodili po vasi. Zadej oče in mati, spredaj pa deček. Ta deček je imel na prsih in na hrbtu velik papir, rdeč kakor škrlat. Na njem pa je bilo zapisano z zlatimi črkami: »Grande Trio!« Ker je bilo v naši vasi še mnogo ljudij iz one dôle, ko otroci še niso hodili v šolo — ali ne zato, ker so bili leni, marveč zato, ker še nobene šole ni bilo pri nas, — zato torej niso znali brati. Tem je pomagal deček s tem, da je kričal po vasi na vse grlo: »Grande Trio! Ljudje dragi, Grande Trio, drevi na Ravnikovem skednju!« Ljudje so gledali in poslušali, otroci seveda najbolj.

Zvečer je tiščalo vse na Ravnikov skedenj v komedijo; zakaj nihče ni vedel, zakaj se prav za prav pojde. Še oče Ravnik, ki je posodil skedenj, ni vedel zvedavim ljudem povedati družega, kakor to, da bode taka reč, kakor je še niso doživeli, tudi stari ljudje ne. — Zato pričakuje vse, kaj bo. Vsak preriva in odriva s komolci, da bi bolje videl. Otroci so se vgnezdili po senu in slami; kjer je kaj prostora, povsodi kuka nekaj glav v skedenj.

Sedaj pride zopet deček z onim rdečim plaščem in zlatimi črkami. Za njim oče in mati. Ta dva sedeta k mizi. Mati vzame iz zelenkaste vreče kitaro, oče nastavi na usta klarinet, deček se pa vstopi za mizo. Tedaj oče zapiska, mati zabrenka na strune, deček pa začne peti. Piskali, peli in brenkali so, da je vse skozi ušesa letelo. Nekaj časa so ljudje gledali in poslušali, ali kmalu so se začeli poizgubljati in nazadnje je bil »Grande Trio« sam. — Poslušalci so pa sodili tako, da Kojčeva har-

monika bolje poje in da ima Pikonova Marjeta lepši glas kot ta deček.

Ljudje so naglo pozabili »Grande Trio«, toda ne tako pa otroci. Zlasti Ravnikova Jožek in Malka nista pozabila. Drugi dan sta takoj hotela igrati »Grande Trio«. Na vrtu sta prevrnila stolčke. Tega nista storila zato, da bi se ložje sedelo, ampak zato, da je bilo videti bolj imenitno. Malka je vzela staro kitaro, na katero je menda pred davnim časom nekdo brenkal. Na njo je nategnila

dve vrvici — mesto strune. Mali Jožko je pa privezal na ravnilo palčico. Ta je bila njegov klarinet. Potem sta pričela piskati in peti, da je bilo kaj. Toda tega nista pomislila, da dva ne moreta narediti »trio«. Za »trio« je treba treh. To je bržkone bolje vedel Ravnikov Nivaš. Morebiti je tudi gledal in poslušal slavni »Grande Trio«. Kdo vé za vse pasje muhe? Komaj sta začela gosti, priteče Nivaš ter sede med nju. Prav drobno pogleda, dvigne glavo, da se mu povesejo dolga ušesa, odpre gobček in začne cviliti. Čimbolj sta pela in vpila Jožek in Malka, bolj je dvigal glas tudi Nivaš. To jima je bilo všeč.

Drugi dan so vedeli vsi otroci v šoli, da znajo Jožek, Malka in Nivaš narediti »Grande Trio«. Po šoli je vse pridrla k Ravniku, da bi videli to novost. Spravili so se v senco sredi vrta. Trio je bil v sredi, krog njega v travi je pa kar mrgolelo otrok. Trio prične. Nivaš, kateremu je bilo piskanje silno neprijetno, je cvilil in cvilil, da mu je sapa pohajala. Otroci so se smejali in kričali in uganjali tak vrišč, da se je razlegalo po dobrih. Niso se menili za drugo, kakor za trio. Zato niso zapazili Ravnikovega očeta, ki so prišli s šibo nad nje. »Ali greste iz trave?« zavpili so jezno nad otroki. Kakor bi odrezal utihnil je »trio«, otroci so jo pa pocedili po vrtu na vse vetrove. Vsak je šel, kar je mogel, da bi utekel leskovki. »Še enkrat!« zažugali so domačima — in s tem »še enkrat« je bil končan vaški in otroški »Grande Trio«.

A. S. Basnigoj.

Zapor ga je izučil.

Gužnov Milče je bil porednež prve vrste; povsod ga je bilo polno in, kjer so otroci napravili kako neumščino, je bil gotovo tudi Milče poleg.

Posebno rad pa je zmerjal ljudi na potu, katere je srečaval. V šolo gredé se je kar vsakega lotil, kogar je na poti došel ali srečal; jel ga je zmerjati in obšipati z najgršimi priimki, ne da bi ga bil pozdravil z lepim krščanskim pozdravom: »Hvaljen boži Jezus Kristus!«, kakor so ga učili v šoli gospod kapelan. Pa to mu še ni bilo dovolj, da je tako grdo oblajal vsakega človeka na cesti; še mirne ljudi je napadal, posebno stare ženice niso imele miru pred njim. Zaletaval se je za njimi ter jim je metal pesek ali blato v obraz. Če so ga pa hotele razžaljene starke kaznovati, se jim je hudomušno rogal ter je zbežal hitrih nog.

O njegovem grdem obnašanju so zvedeli tudi gospod učitelj in so ga že mnogokrat kaznovali; pa le vse ni nič pomagalo. Tudi stariši so mu večkrat nala-